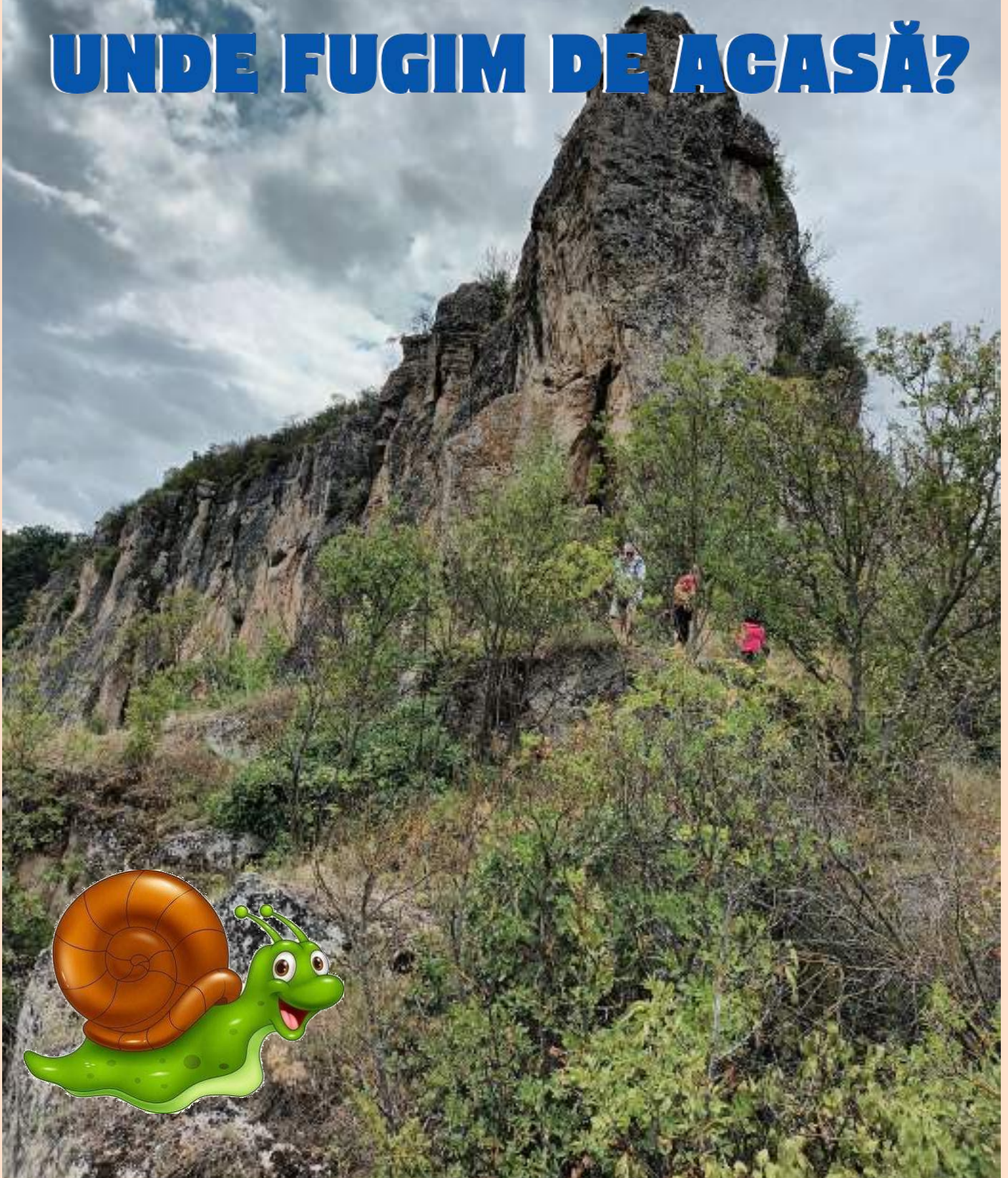

DDV3

UNDE FUGIM DE ACASĂ?

PAȘII DDV3

POVEȘTEA UNEI PASIUNI

(32)

Salutare DDV3,

Și a venit ziua a III-a. Ne-am învățat cu micul dejun în „poiana noastră”, după slujba de dimineață, care este un moment special. După micul dejun, ne facem bagajele, ne luăm rămas bun de la măicuțele care ne-au făcut șederea așa de frumoasă și plecăm spre Ghimeș.

Având în vedere că inițial, grupul nostru era mai mare, rezervasem o pensiune pe măsură, acum, cu ajutorul „juniorilor” de acasă, a trebuit să regândim modul de cazare pentru această noapte. Și am avut noroc.

Ne oprim la Comănești, la un supermarket, pentru cumpărăturile necesare și apoi căutăm Lunca de Sus, localitate în apropierea Ghi-

meșului, care se fălește cu celebrul de acum „bob de vară”, o instalație absolut minunată, pe care o să o încercăm și noi mâine.

Ajungem la Lunca de Sus și găsim strada pe care se află pensiunea la care trebuie să ajungem. Strada începe chiar din drumul național și înaintează adânc în munte. Pentru a vă face o idee, pensiunea se găsește la nr. 1022, iar nr. 1 se găsește la șosea. Casele, ca la munte, cu spații mari între ele, iar strada după un km își termină asfaltul. Înaintăm pe un fel de drum forestier, încurajați doar de faptul că numerele de la unele porți sunt crescătoare 978, 979, ... 1000... Într-un târziu, vedem în mijlocul drumului o doamnă care ne dirijează pentru a parca mașinile pe pașiștea generoasă din curtea pensiunii. Am ajuns.

Răsuflăm ușurați după ce parcăm mașinile, dar gazda noastră nu pierde vremea și, până să coborâm noi din mașini, apare cu o tavă cu „ciocănele”, în care râdea la soare o minunată pălincă de gutui, o minunăție. Nu apucăm să ne bucurăm prea mult de lichidul miraculos, care a făcut uitat drumul greu de până aici, când, acolo, cu picioarele goale în iarba moale care ne răsfășă, suntem serviți cu o plăcintă caldă, a cărei rețetă a rămas secretă, oricât s-au străduit gospodinele să tragă de limbă gazda. Rețeta a rămas secretă, dar plăcintelele au dispărut cât ai zice pește.

Acum putem să admirăm frumoasa locație, pe care gazda noastră amabilă ne-o prezintă în amănunt, pentru că, peste puțin timp, va pleca cu soțul dumneaei la casa din Ghimeș, lăsându-ne pe noi să ne descurcăm, în măsura în care am fost atenți la explicații.

Înainte de a pleca, doamna Katy ne arată undeva, sus, în munte, o bisericuță micuță și ne spune că dacă vrem să ajungem până acolo, să nu uităm cheia care deschide sfântul lăcaș, care se găsește pe inelul de chei a casei.

Gazdele au plecat și noi am rămas stăpâni pe minunata locație. Împărțim repede camerele și ieșim fuguța în curte pentru a ne bucura de iarba moale, aerul curat și foisorul primitiv care parcă

și el așteaptă nerăbdător... Fetele se organizează urgent la bucătărie, iar Ionel și Lilica se ocupă de modernul grătar care ne va răsfășă cu carnea, mi-cii, dar și cu ciupercile cumpărate din Comănești. Cei rămași fără „loc de muncă” deschid o bere rece pe care o lăsăm să ne hidrateze în timp ce admirăm peisajul oferit de pasul Ghimeș-Palanca.

Mai repede decât credeam, mâncarea a fost gata și ne așezăm toți în jurul mesei, pentru a onora cum se cuvine strădaniile colegilor noștri.

După masa copioasă, o plimbare este binevenită. Urcăm până la bisericuța din creasta muntelui, care se dovedește a fi o cochetă capelă catolică, unde ne reculegem, apreciindu-i pe cei care au trudit să o construiască aici, aproape de Dumnezeu.

Pe drumul de întoarcere, liniștea este spartă de talăngile văcuțelor care se întorc de la păscut. Reușim să-l convingem pe un localnic să ne aducă și nouă doi litri de lapte proaspăt muls.

În așteptarea laptelui, încropim o cină festivă, de la care nu au lipsit improvizația, veselia și buna dispoziție.

Cine nu a încercat așa ceva, nu știe ce a pierdut. Experimentul câinii de lapte băută înainte de culcare, cu picioarele goale în iarba moale și răcoroasă, cu privirea hai-hui pe munții împădu-riți și **cu gândurile încuiate într-un sertar de la care ai pierdut cheia...**

Nu știu de unde am mai avut puterea să fac un duș fierbinte, ba, mai mult, în drum spre pat să sperii și fetele adunate într-un dormitor la o petrecere în pijama, cu niște măști găsite pe hol...

Se spune noapte bună, deși, ca să fim corecți, a noastră a fost FOARTE BUNĂ!

4.05.2024 - Urmele traseului de ieri se simt, așa că ne împărțim în două grupuri, unul mai curajos abordează traseul Pietra Santa-Camaiore cu pasul, urmând ca de acolo să ajungă la Lucca cu un autobuz. Acest grup este format din Mihăiță, Mândica, Cristina și Adriana, celălalt grup, format din Marin, Elena și Valeriu, alege o variantă mai comodă cu trenul la Lucca via Viaregio.

Așa că după ce luăm micul dejun la o cafenea din piața orașului, căutăm cazare la Lucca și găsim după câteva încercări la „Pelegrinario Sandavino”, aflat în cetatea Lucca.

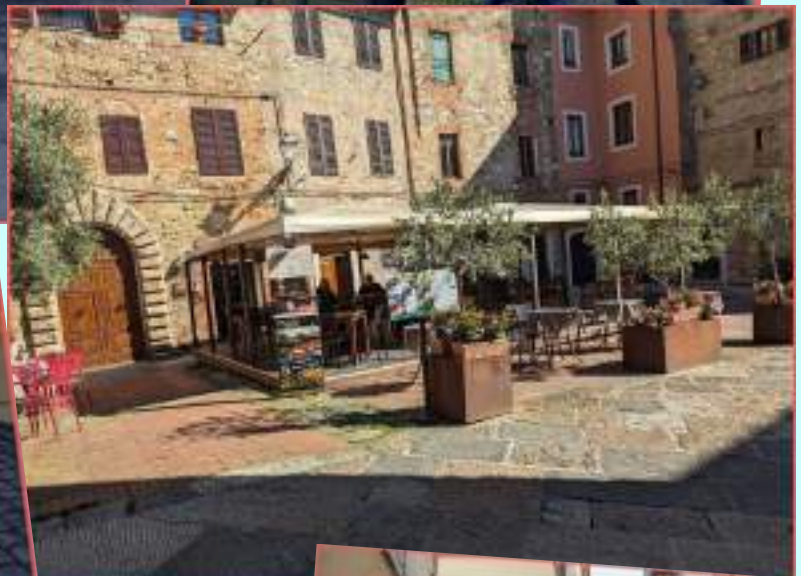
Ne luăm rămas bun până diseară, urându-ne reciproc *Drumuri bune!* Primul grup are de parcurs un traseu de 15 km, după care se vor îmbarca într-un autobuz care îi aduce la Lucca. Al doilea grup face un tur de oraș și de la gară pleacă cu trenul la Viaregio și de acolo au legătură cu alt tren, care îi depune pe peronul gării din Lucca la ora 13.30.

De la gară intrăm în cetate prin poarta Sf. Petru și ne trezim într-un furnicar de oameni care, deși au destinații precise, par a se mișca haotic.

Intrăm și noi în jocul lor și, după ce cumpărăm o hartă a cetății, găsim cu ușurință adresa hostelului. Primim 7 paturi într-o cameră cu 10 paturi și scăpând de rucsacuri ne amestecăm din nou în furnicarul cetății. Înțelegem că aglomerația se datorează și faptului că se află în desfășurare un maraton, dar și sfârșitul de săptămână are partea lui de vină. Luați de val, ne trezim în Piața Amfiteatrului, unde toată lumea ne îmbie cu câte ceva. Noi ne lăsăm învinși de o pizza autentică și o bere siciliană nefiltrată, o minunăție.

Facem apoi joncțiunea cu grupul unu, cu care mergem la cazare. Hotărâm să ne pregătim pentru a merge la Înviere la singura biserică ortodoxă din cetate. De acum ghid ne va fi Cristina. Ne îmbăiem, ne schimbăm hainele și ne întindem în paturi pentru a fi odihniți la noapte.

La ora 23.15, sunăm adunarea și plecăm spre biserică. Biserica, frumos pictată, pare mai mare în interior decât la exterior. Lume multă, vânzoleala obișnuită în astfel de situații, când toți aleargă după lumânări, după închinarea la icoanele din fața altarului sau după un loc mai bun...

Slujba de Înviere este ținută în limba română de un preot, piațeta din fața bisericii fiind plină, de altfel, cu conaționali de-ai noștri.

Urmează momentul în care preotul dă lumină enoriașilor și în acel spațiu de ev mediu sună parcă maiestos anunțul preotului: „Hristos a Înviat!”, ca și răspunsul nostru: „Adevărat a Înviat!”. Slujba a continuat în biserică, iar noi, mai puțin Cristina, care a hotărât să rămână până dimineață la slujbă, plecăm spre locul unde eram cazați.

Grupul nostru de 6 oameni cu lumânările aprinse în mâini atrage atenția tinerilor care petrec în localurile deschise mai toate până dimineața. Unii mai curioși ne întrebă ce obicei este acesta și, după ce se lămuresc, ne privesc cu alți ochi. Ajunși „acasă”, mergem în grădina din curtea interioară și punem cele șase lumânări în nisip, fenomenul creează o atmosferă de basm, de care ne desprindem cu greu pentru a merge la culcare.

Dimineața, când Cristina ne aduce Pasca, mergem în grădină să vedem ce a rămas din lumânările noastre și constatăm că au ars până la capăt. Considerăm că este de bun augur.

5.05.2024 - Prima zi de Paște. Hotărâm să o sărbătorim în grupul nostru restrâns. Mândica și Mihăiță găsesc un apartament în cetate și îl închiriem, apoi ne organizăm să petrecem prima zi de Paște. Apartamentul cu trei dormitoare, două băi, bucătărie și sufragerie ne oferă un confort sporit și chiar ne simțim puțin altfel, poate chiar un pic festiv, așa, ca în copilărie, când de Paște primeam o hăinuță nouă și ieșeam la plimbare prin târg.

Deci „îmbrăcați” în această aură de sărbătoare colindăm prin cetate, aflată și ea într-o sărbătoare perpetuă la acest sfârșit de săptămână. Mergem prin cetate fără un țel, ne plimbăm fără o țintă, făcând fiecare ce crede că rezonază mai bine cu eul său...

Mergem în grup, dar parcă fiecare din noi este cu el însuși. Ne oprim la o bere, apoi hotărâm să ne plimbăm pe promenada de pe zidurile care înconjoară cetatea. Promenada lungă de 4 km ne provoacă, dar, după numai un km ne oprim pe băncile aflate deasupra Grădinii Botanice și lenevim învăluiți în miresmele amestecate de la multitudinea plantelor din spațiul Grădinii Botanice, care au evadat și ele, sărind gardul și

desfătând plimbăreții de pe zidul cetății.

Ne oprim apoi la un bistro unde gustăm ceva, fără să ne fie foame și ne simțim bine cu un pahar de vin și multă voie bună. Pătrundem din nou în furnicarul cetății, luăm o înghețată și hotărâm să ne întâlnim seara în apartament la masa festivă. Fetele găsesc o biserică unde se cântă opere de Puccini, băieții fac ultimele cumpărături pentru masa festivă și timpul curge lenes.

Locuitorii orașului Lucca amintesc, adesea, povestea unui tânăr care, în 1875, a cântat cu atâta pasiune la orga catedralei, încât autoritățile bisericești l-au considerat nepotrivit pentru funcția de capelmaistru și, implicit, pentru demnitatea și sobrietatea asociate acesteia. Orașul a pierdut astfel un talentat virtuoz, dar lumea a câștigat unul dintre cei mai mari compozitori de operă.

Organistul plin de temperament era Giacomo Puccini.

Cina s-a încadrat în vraja zilei și ne-am culcat cu toții convinși că „Hristos a Înviat!”.

(Va urma)

O incursiune în munții Vrancei, la Curbura Carpaților, avea să-mi deschidă porțile raiului mioritic, de o frumusețe aparte. Chiar de nu ți-o dorești, simțurile îți amorteșc și-o vrajă perpetuă ca un voal fin de mătase îți cuprinde subconștientul prin sensurile lui profunde.

„Se duce logosul, se duce cuvântul”, cum ar spune Zoe Dumitrescu-Buşulenga, „Pe-un picior de plai,/ Pe-o gură de rai...”, dar și trupul nostru de lumină.

Mitul nemuririi dincolo de metafizica călătoriei prin ținuturi de basm se imprimă în fiecare pas.

Strâmtura Coza deschide cutia Pandorei prin dificultatea și sacrificiul drumețului, prin semne ce-apar mai la tot pasul.

Pornim încet în drumeție, mai într-o glumă, mai într-o privire către rațele dintr-o băltoacă, până când privirea ne-a fost atrasă de o plăcuță cu numele străzii.

Chiar de nu ai o imaginație bogată, numele străzii este ca și oglinda lui Alice din Țara Minunilor. Te face să pătrunzi în lumi fantastice în care nimic nu e ceea ce pare.

Comuna Tulnici, strada Mioriței, sat Coza.

Mitul Mioriței l-am considerat momentul inițial de plecare către existența pastorală, de sacrificiu, al călătorilor pe drumuri de o frumusețe nepământeană, unde poți auzi bocetul picioarelor care străbat aceste locuri, ca o reacție în fața catastrofelor și frământărilor geologice ce demonstrează vechimea lor.

Pentru cine nu știe, Rezervația naturală Strâmtura Coza este (din anul 2000) o rezervație de tip geomorfologic și peisagistic unde straturi succesive litologice (conglomerat, gresie, argilă sau calcar, marnă, argilă etc. care se succed, suprapunându-se în continuitate de sedimentare) prind diferite culori, în urma acțiunii apelor rezezi ale râului.

Geologii au specificat vechimea acestor munți la 140 de milioane de ani, din perioada cretacului. Conform studiilor, au luat naștere într-un mediu marin, prin orogeneza alpină, iar o parte din rocile sedimentare conservă o bogată faună fosilă de pești, de vârsta oligocenă (aproximativ 37 de milioane de ani), după cum menționează Florin Roman în cartea „Munții Vrancei”.

Ne întâmpină Râul Coza limpede, sinuos și arar tumultuos, ce și-a croit drum printre stânci, formând o „strâmtură”.

Traseul începe cu câteva traversări ale râului Coza. La început un podeț, câteva bârne și deja eram pe cealaltă parte... alții mai viteji au luat-o pe de-a dreptul prin apă sau pe pietre. Unii au alunecat drept în apă, alții au rămas fără talpa la ghete. Semne ale spiritelor din zonă că nu e de joacă.

Trecem prin frumoasele zone unde liniile geometrice deschid în perspectivă tușele naturii ce par asemenea unor picturi suprarealiste, cotropiți de emoții, de tăceri și găfâieli stânenitoare. Pentru că urcușul pe cărare e dominat de grohotiș fin, alunecos, iar privind în stânga vezi povârnișuri adânci, înspăimântătoare, de unde Râul Coza ne privește curios, dar și iritat de îndrăzneala drumetilor.

leșind din strâmtură, traseul continuă printr-o zonă de pădure neasemuit de frumoasă. Foșnetul și formele copacilor, dar și susurul pârâului Dumbrăvanu îți strivesc simțurile. Tumultosul pârâu a săpat adânc prin roca moale, iar printre crengile copacilor putem zări micile și vijelioasele cascade formate de-a lungul cursului său șerpuitor.

Ajungem într-un luminiș verde crud, plin de flori, unde stăpână era o casă părăsită, dărăpănată și de unde drumul ne conduce spre șaua de deasupra Gropii cu Pini și spre pădurea ce acoperă coasta Dealului Zmeuriș.

M-au încântat margaretele, dar am zărit și o garofiță de munte dominând luminișul prin culoarea ei vie. Și ne cuprind aromele de mentă sălbatică, codița șoricelului ori alte plante de leac ce se ivesc mai în tot locul.

Fagi, pini, molizi, iar lângă drum un măr din care unii dintre noi ne vom înfrupta pofticioși, fără a băga în seamă că merele erau mici și acrișoare. Ca un covor, pe jos, printre brazdele cărării, multe mere căzute, învolburate de roșul vișiniu al timpului și-ale vântoaselor ce stau la pândă.

Poteca din pădure ne conduce către o altă casă, se pare o fostă stână, unde câteva vaci bălțate și-au ridicat privirea către noi, aproape deranjate că le-am tulburat liniștea din jur.

Urmând drumul forestier și admirând pereții muntelui cu straturi suprapuse, cutate, de origini tectonice, nu poți să nu remarci, oricât ai fi de obosit, urmele evidente lăsate de urși pe marginea lui.

Relația dintre călător și văzduhul care curge ca un murmur-descânt din pietrele încărcate de bobotul oiței năzdrăvane este ca o frăție sacră, simbolică. Roua lacrimilor ce se adună din trupul ostenit al călătorului în încercarea lui de a cuceri apele, munții, natura, dar și din al ploilor rare din ultimul timp, se reunesc alchimic în cascade care din înălțimile muntelui cad cu forță pe piatra vremurilor tulburi, în ritualuri nefirești.

În drum spre cascadă, baciul și oița năzdrăvană nu s-au făcut văzuți în periplul nostru, doar câinii lătrând și-au făcut prezența prin lătratul puternic, semn că le-am încălcat teritoriul. Pe ici, pe colo, urme ale ursului, semn că încă este stăpânul locului de poveste.

Cascada Păstaia (sau Păstarea), cu o înălțime de aproximativ 10-12 metri, aflată la poalele Muntelui Coza pe pâraul Alunu, afluent al Cozei, se ascunde în locuri de poveste, unde călătorul este nevoit să treacă prin vegetația înaltă, pietre alunecoase, tulpini de arbori căzuți, după ce a mers pe un drum forestier aparent dificil.

Se spune că înainte de a se prăvăli peste stânci, trece printr-o arcadă sau tunel săpat în piatră. N-

am văzut acea arcadă, chiar dacă mi-am dorit atât de mult. Dacă priveam cu mare, mare atenție puteam zări doar un punct îndepărtat, ca o doină smulsă din trup și aruncată pe pietrele înveșmântate de ape repezi și limpezi ca lacrima.

Zonele sălbatice străbătute de noi într-un monolog interior, mistic, unde timpul pare a sta pe loc sau se măsoară diferit, scot la iveală limita drumețului, forța și cântul sufletului la vederea frumuseților din jur.

Pare că urcăm pe o scară de la pământ către cer, unde pericolul ne duce către o înălțare spirituală, de apropiere de Bunul Dumnezeu, moșul cel bătrân de zile, ca și pământurile vrâncene.

Prins într-o mitologie preistorică, tărâmul și balada Mioriței se întretaie cu pașii pelerinilor drumeți mistuiți de focul pătimăș al colțului de rai aflat în continuă schimbare, ca și sufletul omului.

Și dacă urcarea spre rai, unde am găsit ținutul tinereții fără de bătrânețe și-al vieții fără de moarte, a fost o poveste, coborârea spre iadul cotidian va boteza sufletul cu stropi de ploaie, mărunți, căzuți din potirele cu apă vie și apă moartă. O transumanță a purificării în clipele astrale ale firii.

Sfârșitul de august coincide cu sfârșitul sezonului de petanque. Și, așa cum vara aceasta excesiv de fierbinte ne-a pus la încercare capacitatea de adaptare, ziua de 24 august vine cu finalizarea campionatului de petanque, primul campionat organizat între Prut și Siret. Urma să se desfășoare cel de-al 99-lea meci, ultimul, încununat de o frumoasă festivitate de premiere.

Dar, să o luăm cu începutul. În 2021, DDV3 este invitat de Fashion Crochet la parada anuală, care în anul cu pricina se desfășura la Brăila. Colegii din Brăila ne primesc cu căldură, prezentându-și mândri atelierile Academiei buinicilor. Suntem încântați de realizările Seniorilor brăileni și participăm entuziaști la atelierul de dans, gimnastică și... jocuri. Ei, aici am fost atrași de acest fascinant joc, numit PETANQUE și hotărâm să îl promovăm și la noi acasă. Zis și făcut!

Întorși la Galați, comandăm câteva seturi de bile și „năzdrăvanii” de DDV3-ști încep să arunce bilele, de fiecare dată când au ocazia.

În esență, scopul jocului este de a plasa bilele de metal cât mai aproape de o țintă, o mică bilă de lemn colorat, numită COCHONNET, pe românește *purcică*.

Ne amintim cu drag de faptul că, aflați la Niculițel pentru un cules de vie, am încins un joc

de pomină în centrul localității, în parcul din fața Primăriei, stârnind mirarea și curiozitatea localnicilor, care au părăsit bufetul de peste drum venind să vadă „războiul bilelor”.

Același interes a stârnit jocul și pe plaja de la Eforie Sud, unde 30 de DDV3-ști se refăceau după Via Transilvanica. Aici s-a consumat și un moment comic, de care ne tot aducem aminte. Începem un joc pe plajă și bineînțeles spectatorii ad-hoc nu lipseau. O bilă lansată de un coleg are o traiectorie perfectă, lovind bila adversarului și din acest carambol rezultă alte distanțe față de *purcică*. Cum încă nu aveam bilele marcate, se naște o discuție despre poziția bilelor. Discuția se încheie când un spectator a intervenit, cerându-și scuze: „- Bila aceea este a lui TĂLICĂ!”. Am râs și am învățat că jocul are nevoie și de arbitri.

Dar, ca să înțelegeți esența jocului și de ce ne-a prins el așa de tare, trebuie să facem o incursiune în istoria sa. Încă din antichitate, grecii utilizau bilele în gimnaziu pentru exercițiile de forță. Romanii au preluat ideea și au făcut un joc pe care l-au introdus în Franța când au cucerit Galia. Spre sfârșitul secolului al 19-lea jocul revine la modă în Provence, cu bile de lemn în care se bat cuie pentru a fi mai grele.

Născut în localitatea La Ciotat, aflată cam la 80 km de Marsilia, „PED TANCA” ajunge în portul Marsiliez ca „PETANQUE” (picioare alăturate). Aici intervine Ernest Pitiot, care inventează cercul în care jucătorul trebuie să țină picioarele apropiate. Se spune că a făcut-o pentru un prieten suferind de reumatism, dar bun jucător, Jules Lenoir.

Să ne transpunem în anii aceia și să ne închipuim o cârciumioară în portul Marsilia, populată de marinarii aflați într-o scurtă escală. Aici, cârciumarul are ideea de a promova acest joc cu bile pentru a atrage clienții. Atracția prinde și chiar începe să se desfășoare după niște reguli simple, dar respectate cu sfințenie. Așa s-a ajuns la stabilirea câștigătorului când se ajunge la 13 game-uri câștigate și la standardizarea, cumva a echipamentului. Încet, încet, oamenii care au iubit acest joc au făcut unele reguli ce stau și în prezent la baza „Regulamentului de joc”.

În 1930 un mecanic, Jean Blanc de St. Bonnet-le-Château, înlocuiește bilele de lemn

cu bile din metal. Iar în 1955 Frédérique Bayet și Antoine Dupuy confecționează bile din oțel numite OBUT, marca cea mai căutată și astăzi.

Din acea perioadă a ajuns până la noi o povestioară nostimă care subliniază spiritul oamenilor vremii. Astfel, la cârciumioara cu pricina servea o chelneriță sprintară, cu numele Fanny. S-a convenit ca jucătorul care pierde cu 0-13 să îi sărute chelneriței „obrajii” care nu sunt văzuți de soare. Acest lucru a fost perpetuat și sunt zeci de statuete și tablouri care preiau sarcina lui Fanny.

Aflăm, de pe Wikipedia, că jocul este jucat în lume de peste 17 milioane de oameni, iar FFPJP - federația de profil din Franța - gestionează 480.000 de jucători, fiind a patra federație ca mărime.

În sfârșit, în 2006 un român stabilit în Belgia, Titus Marin, aduce jocul în România, încercând să înființeze și o federație. Dar nu reușește, în acei ani tulburi afacerile înghițeau bunele intenții.

Acum, că apele s-au mai liniștit, iată că bunicii brăileni ne-a făcut acest cadou, adoptat de noi fără rezerve. Am încropit un regulament, inspirându-ne din literatura de specialitate, am demarat câteva inițiative pentru construirea unor terenuri, BULODROM-uri după modelul francez și mai ales am finalizat un campionat în care s-au înscris 24 de jucători la clasa „AS” și 12 echipe la clasa „BOBO”. Campionat care s-a încheiat în ziua de 24 august, când s-a desfășurat al 99-lea joc, urmat de o festivitate de premiere.

Iată-ne deci, în punctul în care cred că v-am convins de autenticitatea și importanța acestui joc. Adăugați la aceasta și posibilitățile multiple de socializare și veți avea tabloul complet al unui grup fericit că practică acest joc.

De la prima bilă aruncată în primul meci la clasa „AS” și până astăzi, 24 august 2024, au

tori, aceștia s-au confruntat „fiecare cu fiecare”, rezultând un clasament în care podiumul a fost ocupat de: **Mihai Marin - locul III, Amariței Gheorghe - locul II** și câștigătoarea turneului la această clasă **Toderică Silvia – locul I**. La această clasă s-au jucat 33 de meciuri.

Clasa „Bobo”, în care se înfruntă echipe formate din câte doi coechipieri, a strâns la start 12 echipe, fiecare cu personalitatea ei. La această clasă s-au jucat 66 de meciuri, rezultând un podium pe care găsim pe **locul III echipa PESCĂRUȘII**, pe **locul II echipa Mazepa II** și pe **primul loc echipa LUPII**.

Festivitatea de premiere a început imediat după poate cel mai frumos meci al sezonului, în care FELINELE au învins VEVERIȚELE, predând lanterna roșie a clasamentului. Poate atmosfera de sărbătoare, poate mulțimea spectatorilor sau

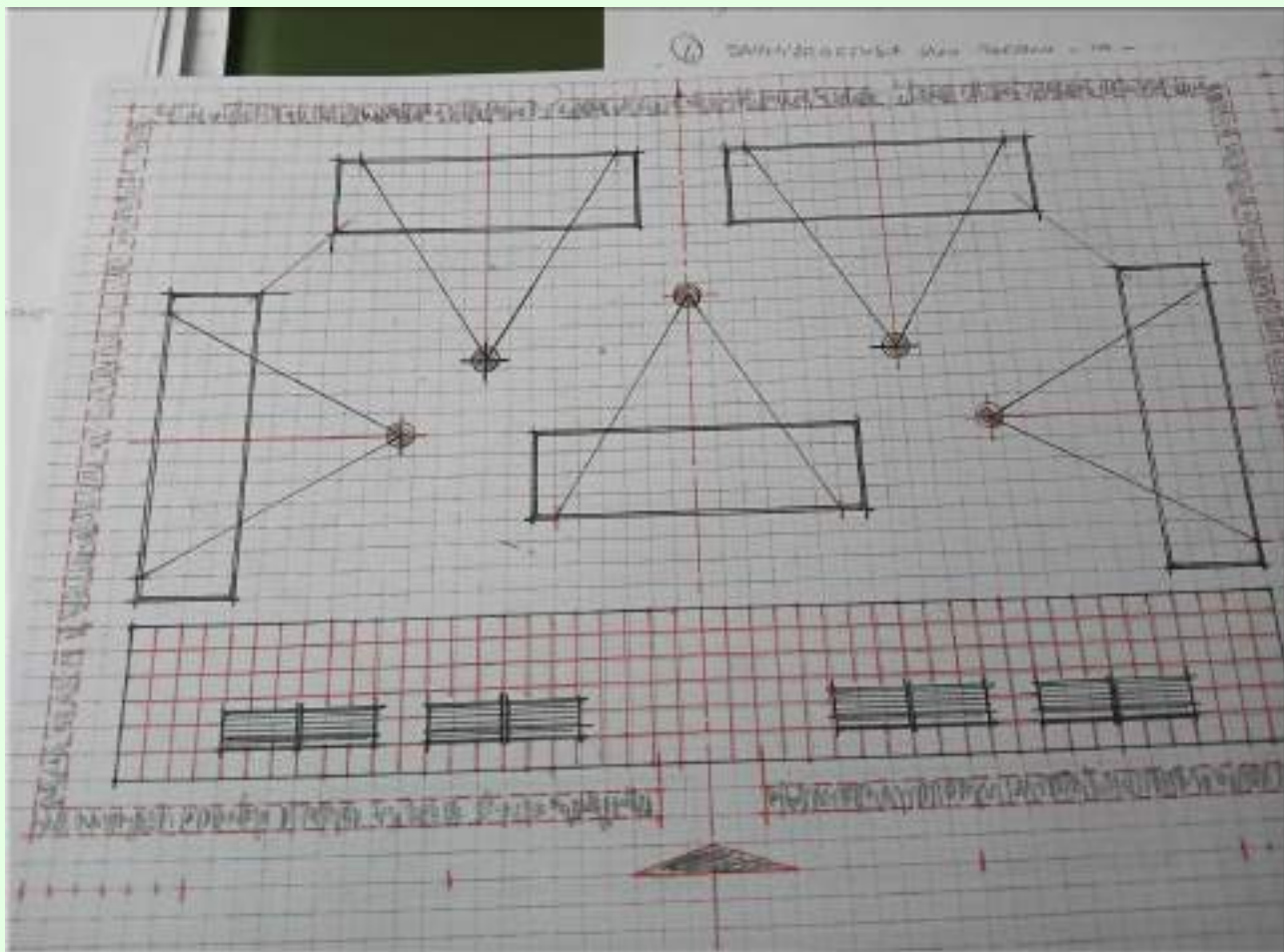

trecut aproape cinci luni. Să remarcăm că trei dintre ele au fost excesiv de călduroase, fapt care ne-a determinat să începem meciurile la ora 8, dar cu mândrie semnalez faptul că cei aproape 30 de participanți au înfruntat cu mult curaj vremea potrivnică, ducând la capăt prima ediție a campionatului de petanque, la Galați.

Dar, să detaliem. **Clasa „AS”**, în care se înfruntă jucătorii individual, s-a desfășurat în două etape eliminatorii și, când au rămas șase jucă-

toate la un loc au mobilizat cele două echipe să realizeze, după părerea unanimă, cel mai frumos meci al turneului, în ciuda poziției din clasament.

Mihai Marin a informat adunarea despre cadoul pe care l-a făcut Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, DDV3-ului și anume acordarea accesului pe stadionul Portul Roșu, pentru desfășurarea întâlnirilor de petanque. **Mulțumiri conducerii Universității și oamenilor minunați care nu au uitat de studenții U3A, nici în vacanță!**

Se reamintește apoi structura de conducere a compartimentului petanque, format din C.C. al DDV3, Juriul și Comisia Centrală a Arbitrilor și se mobilizează grupul să urce o nouă treaptă pe scara valorică a activității. Acum, profitând de calitatea terenului, să ne antrenăm, pentru a ne prezenta cu șanse mari la meciul din octombrie cu seniorii brăileni. Mulțumiri adresate și **domnului Crăciun**, care a creionat cu profesionalism o baterie de terenuri BULODROM, cu care sperăm să convingem Primăria municipiului să construiască la Galați, pentru împăământenirea jocului PETANQUE.

Și se trece la cea mai așteptată etapă a întâlnirii, premiarea laureaților.

Clasa „AS”, a avut înscriși în acest an 24 de participanți. În cele 33 de meciuri s-au întâlnit situații diverse, din fiecare având câte ceva de învățat. Laureata clasei, **Toderică Silvia**, vizibil marcată a primit cupa nominalizată, pe care nu a mai lăsat-o din mână.

Clasa „BOBO” are la start 12 echipe care s-au luptat în 66 de meciuri, fiecare cu încărcătura lui emoțională. **SENIORII VESELI** a fost echipa care a pierdut un meci cu 0-13, trebuind să execute ritualul FANNY, spre deliciul asistenței. În ciuda acestui rezultat, echipa s-a clasat pe un onorant loc 8. Despre **FELINE** și **VEVERIȚE** am vorbit, ele schimbând ultimele două locuri, în urma unui meci superb. Pe locul 10 sau clasat **STRĂBUNICII**, un loc mai mult decât bun, dacă se ține cont de coeficientul de vârstă... 75+. Locul 9 este ocupat de **GUGULANI**, care a reușit această performanță câștigând de o manieră entuziasmantă ultimele patru meciuri. Pe locul 7 se clasează echipa **ȘOC**, care își merită numele, fiind singura echipă care a învins campionii. **BUNICII** ocupă locul 6, după un start ezitant, dar cu un final de poveste, multe lovituri fiind aplaudate la scenă deschisă. **MARI-NARII** câștigă locul 5, cu șase meciuri câștigate din 11, și se înscriu cu mari șanse la lupta pentru fruntea clasamentului în edițiile viitoare. **DaVero**, o echipă de doamne, a excelat prin jocuri bune, fiind spaima echipelor cu care jucau. În final, locul 4, cu doar 6 bile mai puțin decât locul trei. Pe podium urcă **PESCĂRUȘII**, pe ultima treaptă, dar cu aripile larg deschise, către mai sus... Locul doi **MAZEPA II**, care s-au menținut în frunte până la întâlnirea cu **LUPII** care, învingându-i, și-au adju-decat cupa.

Acestea au fost echipele, dar trebuie remarcat și aportul Comisiei Centrale a Arbitrilor, care a monitorizat competiția, indiferent de vreme. Respect doamnelor **Diaconu Ștefania, Todirașcu Ecaterina, Mihai Elena și Ghinea Elena**, fără de care nu ar fi fost posibilă desfășurarea competiției.

Și asta a fost tot. Acum, cu acces la o bază sportivă, cu terenuri net superioare, cu cele 8 seturi de bile, pentru care mulțumim **doamnelor Ardieleanu Mioara, Corobană Stela, Diaconu Maria, Dumitru Elena, Munteanu Veronica, Todirașcu Ecaterina** și domnilor **Mihai Marin și Zofot Savin**, precum și cu experiența dobândită în cele 99 meciuri, abordăm competiția din 2025 de pe alte poziții.

Dar o să vă povestim și despre asta sau, mai bine, veniți și dumneavoastră să vedeți și, dacă vă place, să ne ajutați în tentativa noastră de a răspândi acest joc în rândul seniorilor gălățeni. Adresa - stadionul Portul Roșu, în principiu, miercurea și sâmbăta de la ora 9.00.

Vă așteptăm cu drag!

C.C. al DDV3

A vibrant, colorful hallway with arches and reflective spheres. The scene is filled with bright, saturated colors like pink, blue, and yellow. The hallway features a series of arches that recede into the distance. In the foreground, two large, glossy spheres, one pink and one blue, are placed on a reflective surface, creating clear reflections. The overall atmosphere is bright and cheerful.

*Din activitățile
Universității
Vârstei a Treia*

REXDAN, Regele Dunării

Gabriela Neguțu

Multă lume a văzut nava ancorată la cheiul Dunării, lângă Vega River, puțin mai jos de scările monumentale și a citit despre ea în presă, care a scris despre proiectul REXDAN implementat de Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați.

Prezentat în Parlamentul European la începutul anului 2022, proiectul „Sistem integrat pentru cercetarea și monitorizarea complexă a mediului în aria fluviului Dunărea, REXDAN” a fost aprobat și cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională. Infrastructura acestui proiect o constituie Nava de cercetare împreună cu Centrul de Cercetare REXDAN din cadrul Universității „Dunărea de Jos” din Galați, ultimul constituind centrul fix de laboratoare complementare celor de pe navă dotate cu aparatură și soft-uri de ultimă generație.

În cadrul acestei platforme de cercetare se vor desfășura „*activități de cercetare interdisciplinară complexă în domeniul de specializare inteligentă, energie, mediu și schimbări climatice într-o zonă geografică extinsă, situată în sectorul navigabil și bazinul hidrografic al Dunării*”, după cum a declarat prof. univ. dr. ing. Puiu Lucian Georgescu, într-un interviu pentru ziarul Adevărul, din 21 oct. 2022.

Am primit și noi, grupul de studenți seniori, permisiunea să vizităm nava și să aflăm mai multe despre ea. Pentru această aprobare, trebuie menționată amabilitatea doamnei prof. univ. dr. Cătălina Iticescu, Director Științific al Infrastructurii, ale cărei recomandări m-au ajutat și la sistematizarea materialului din acest articol.

Am fost întâmpinați de un colectiv tânăr și amabil, format din cadre didactice și cercetători din Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați și am fost conduși în **Sala de conferințe**, o sală elegantă aflată pe puntea principală a navei, lungă de aproximativ 10 metri și lată dintr-un bord în altul. Întreg grupul s-a așezat pe scaunele din jurul mesei care domină încăperea. Imediat, privirea ne-a fost atrasă de carcasa neagră și paralelipipedică care ocupau spațiul dreptunghiular din mijlocul mesei și am aflat că acolo erau rânduite vestele de salvare.

Sala de conferințe. Foto: Colectivul Rexdan

Proiectul navei a fost realizat la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, Facultatea de Arhitectură Navală, sub coordonarea prof. univ. dr. ing. Leonard Domnișoru, iar construcția, sub conducerea șefului de lucrări dr. ing. Dan Drăgan. Construită la Șantierul Naval Giurgiu, nava îndeplinește regulile Autorității Navale Române și Standardul european de stabilire a cerințelor tehnice pentru navele de navigație interioară (ES-TRIN).

Pe unul dintre pereții Sălii de Conferințe, se află planul de siguranță și control al navei. De aici am aflat că nava are lungimea de 43,9 m, lățimea de 9,7 m, pescaj maxim 1,8 m. Are o capacitate de 60 pasageri, poate fi manevrată de un echipaj de 6 persoane, are amenajări pentru 10 cercetători științifici care sunt specializați în multiple domenii: chimie, fizică, biologie, ecologie, batimetrie, topografie, schimbări climatice.

Pentru început, ni s-a făcut o prezentare generală:

Daniel, cercetător științific: „Am participat la proiectarea și construcția acestei nave chiar de la început, de la prima decupare care s-a făcut, până la ultimul detaliu executat. Cumva șantierul naval de la Giurgiu devenise o a doua casă pentru noi, echipa Rexdan. Am făcut multe drumuri, uneori săptămânale, pentru a monitoriza evoluția construcției navei.

Puterea de propulsie este asigurată de două motoare SCANIA DC16. Motoarele realizate special pentru nava Rexdan, de Scania România împreună cu firma suedeză, au emisii minime, corespunzătoare normelor de poluare cele mai recente și respectă rigorile normelor de clasificare Bureau Veritas. Consumul de combustibil al motorului V8 este redus, vibrații scăzute, iar nava are o autonomie de 2000 km.

Construită 100% din fonduri europene, este cea mai mare și mai bine dotată cu echipamente științifice dintre navele de cercetare de pe apele interioare din Europa. Au fost avute în vedere toate

Nava va acoperi o mare arie de cercetare în zona navigabilă a Dunării, de la Sulina noastră la Passau, Germania. În timpul voiajelor, la bord vor sosi și cercetători internaționali, care vor participa la conferințe sau la instruire. La momentul actual sunt multe proiecte în care nava de cercetare Rexdan este deja implicată, majoritatea acestora din fonduri europene. Sunt preconizate câteva deplasări până la Viena în cadrul unui proiect de cercetare care va analiza apa Dunării și sedimentele din porțiuni ale fluviului stabilite împreună cu echipa parteneră din capitala Austriei”.

Apoi, pe rând, împărțiți în grupe mici, am fost conduși de gazdele noastre spre a vizita întreaga navă.

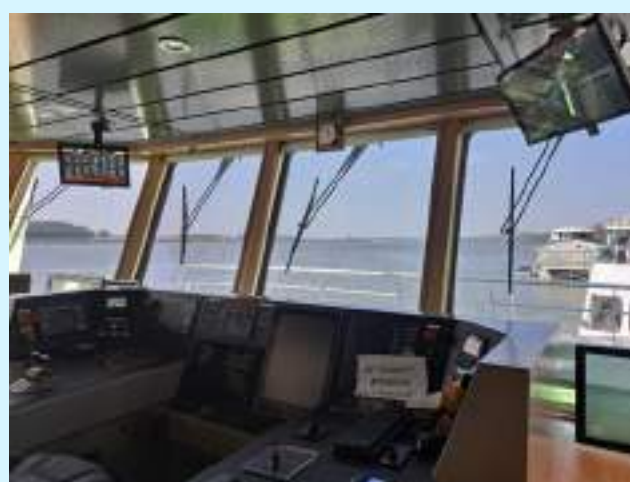
Prima oprire a fost la **Timonerie**, deschisă de jur-împrejur cu ferestre mari. Este impresionantă vederea de la nivelul apei a celor două maluri și înaintea, spre vest, de parcă vezi un peisaj nou, necunoscut. Insula se vede foarte clar, parcă te afli pe ea. Scaunul ergonomic al căpitanului este înconjurat de pupitre în care este încastrată aparatura de conducere și manevră. Computerele și întreaga aparatură auxiliară sunt tehnologie de vârf. Peste tot sunt cadrane rotunde, a căror utilitate și indicații sunt un mister pentru noi, dar familiare echipajului navei.

Însoțitorul nostru ne explică: „În Timonerie, în stânga și în dreapta, chiar prinse de tavan, vedeți echipamente ce sunt utilizate pentru măsurători batimetrice. Acestea au o serie de senzori de tip sonare (multibeam și single beam) care scanează patul albiei de sub nivelul apei, sau mai exact spus - cartografiază relieful subacvatic.

Printre altele, există interes și pentru cercetarea șenalului navigabil al Dunării. În prezent suntem coordonatorii unui proiect de tip Horizon, în care vom realiza activități de scanare și reprezentare 3D a reliefului subacvatic, în câteva puncte critice, în vederea determinării și propunerii de soluții optime de prevenire a depunerilor de sedimente în șenalul navigabil. Printre echipamentele de batimetrie, tot aici în timonerie se regăsesc și echipamente pentru urmărirea biodiversității de la distanță.

*Panou instrumente navale de mare precizie din Zona Hanseatică, Hamburg:
ceas, termometru, higrometru, barometru*

Astfel, în tribordul timoneriei avem un sistem de camere cu termoviziune. Atât ziua, cât și noaptea imaginea poate fi vizualizată în mai multe moduri: infraroșu, vizibil, sau grayscale. Drept exemplu, îndreptând camera către direcția EST și aplicând un zoom de 30X, putem vizualiza obiecte la distanțe mari, de 5-10 km și chiar vietăți de talie medie și mare de pe malurile Dunării.

Au fost deja realizate câteva misiuni în care am identificat câteva epave pe brațul Sfântu Gheorghe, care sunt acoperite în mare parte cu depuneri de sedimente. Mai nou, există un proiect cu Guvernul României prin care se dorește o identificare cât mai exactă a navelor eșuate, dar și identificarea de soluții pentru scoaterea acestora de pe fundul Dunării, având în vedere faptul că unele epave pot fi chiar militare, din timpul celui de-al doilea război mondial”.

În continuare, am coborât pe o scară în partea dinspre pupa a punții superioare unde am văzut echipamentele moderne de tip „remote sensing” sau de teledetecție.

Ne-am întors spre cele două brațe ale scării exterioare și am descoperit intrarea spre laboratoare, deasupra căreia este prinsă placa metalică cu numele șantierului și anul în care a fost construită: REXDAN BUILD BY SHIPYARD ATG GIURGIU ROMÂNIA 2023.

Pe punte, un braț telescopic pentru colectarea probelor

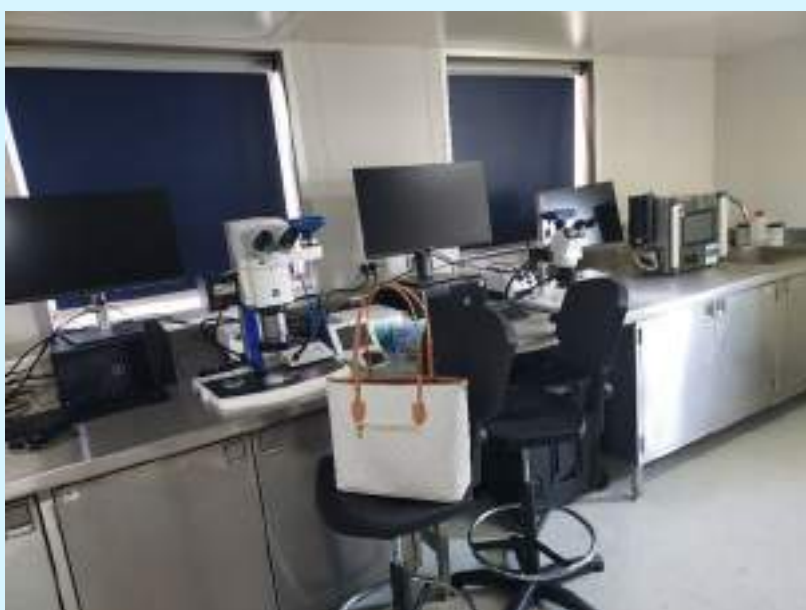
Laboratorul de Calitatea Aerului, cuprinde o serie de echipamente științifice de ultima generație pentru determinări in-situ, instalate la interior. Prin intermediul acestui laborator sunt efectuate numeroase determinări privind calitatea aerului respirat, condițiile meteo, radiația solară, norii și stratul de ozon. Există și ozon la sol, cunoscut că „ozonul rău”, acest gaz este foarte toxic, irită ochii și căile respiratorii. Ozonul aflat în stratosferă sau ozonosferă ne protejează de radiațiile ultraviolete, în special cele de tip UVB, radiații ce pot provoca arsuri sau chiar cancer de piele.

Măsurăm și particule în suspensie din atmosferă: PM1, PM2.5, PM4 și PM10 (cifra de la sfârșit indică dimensiunea particulei în micrometri). PM2.5 și PM10 sunt niște indicatori clasici de determinarea a calității aerului. Cele mai periculoase particule sunt cele cu dimensiunea mai mică de 2.5 micrometri, acestea au capacitatea de a intra în plămâni și datorită dimensiunii reduse rămân în plămâni sau pleacă mai departe în sistemul sanguin. În viitorul apropiat va fi introdus și indicatorul de calitate PM1, care deschide calea către particulele ultrafine, a căror dimensiune este mai mică de 1 micrometru.

Urmează **Laboratorul de ecologie acvatică**. Aparatura de aici este destinată monitorizării macro-nevertebratelor și algelor, în vederea aprecierii gradului de poluare a mediului din care acestea provin. Printre alte dotări, aici am văzut un analizor de alge și mai multe tipuri de microscopice optice. În funcție de speciile identificate, cercetătorii își pot da seama de calitatea biologică a apei.

Laborator de prelevare și conservare probe. În acest laborator, probele parcurg primele etape în vederea determinării ce urmează a fi făcute. Unele se pregătesc pentru analiza imediată, la bordul navei, iar alte probe sunt conservate la parametri optimi, în vederea întocmirii unor analize mai complexe, la centrul fix de cercetare.

Acest laborator conține frigidere și congelatoare de laborator pentru conservarea probelor brute sau pregătite pentru analiză. Ne-au fost arătate diverse echipamente de dragare, prelevare, sortare sau triere a probelor, în funcție de tipul de mediu din care au fost prelevate și în funcție de compoziția acestora.

Laborator ecologie acvatică

Laborator conservare și prelevare probe

Laborator pregătire probe

Laboratorul de pregătire probe este dotat cu echipamente și sisteme de măsurare stabile la tangaj. În primul rând, ne-au fost arătate sistemele de obținere a „apei bidistilate” și a „apei ultrapure”, indispensabile într-un laborator de analize. Pregătirea probelor și a reactivilor reprezintă o etapă relativ simplă, însă cu o importanță majoră asupra acurateții rezultatelor finale.

De asemenea, am făcut cunoștință și cu aparate destinate determinării preliminare a unor caracteristici referitoare la calitatea probelor de mediu, precum pH, conductivitate, consum biochimic de oxigen. Ne-au fost prezentate și diverse sisteme moderne și automate de separare și extracție: balanțe de cântărire, centrifugă de laborator, etuvă, agitator magnetic și o nișă chimică cu exhaustare. Toate acestea sunt necesare pregătirii probelor în vederea recuperării contaminanților, cuantificării acestora și stabilirii nivelului de poluare.

Laboratorul de analize fizico-chimice este destinat unor aplicații ce presupun utilizarea diferitor metode analitice precum spectrometria și cromatografia pentru efectuarea rapidă a unei analize privind calitatea factorilor de mediu biotici și abiotici. Aici se poate realiza identificarea și cuantificarea obiectelor și particulelor plastice din probe de apă și sediment prin intermediul unui spectrometru FT-IR, precum și monitorizarea in-situ a accidentelor de contaminare cu poluanți organici volatili (de exemplu, hidrocarburi petroliere, pesticide ș.a.m.d.).

În cadrul acestui laborator există și un gaz cromatograf cuplat cu un spectrometru de masă portabil, extrem de util pentru stabilirea zonelor critice de poluare pe cursul Dunării.

Tot aici am regăsit aparatură dedicată aplicațiilor care presupun utilizarea diferitor metode radiometrice pentru determinarea in-situ a nivelului de radiații alfa, beta, gama și X.

Laborator analize fizico-chimice

Gaz cromatograf portabil cuplat cu spectrometru de masă

Contor de măsurare radiații + Alfa/Beta

Sala de recreere

„Se vor crea, în total, 18 laboratoare dispuse pe nava REXDAN și la Centrul din Universitate cu domenii de cercetare referitoare la apă, sedimente, sol, aer, biodiversitate, batimetrie, hidromorfologie.

Nava a fost adaptată ca să meargă nu numai pe Dunăre, ci să plece din Marea Neagră și să ajungă până la Marea Nordului. Se estimează că va acoperi circa 2.000 de kilometri pe partea navigabilă a Dunării, cu componente extinse din bazinul hidrografic, care acoperă 35% din suprafața Uniunii Europene.

Centrul fix de cercetare va fi în orașul Galați și va include laboratoare complet echipate, în cadrul cărora se vor desfășura activități specifice domeniului energie, mediu și schimbări climatice.

Pe nava de cercetare, atunci când va fi acostată, vor putea face practică și studenții la masterat și doctorat din cadrul facultăților de Nave și Piscicultură”, a declarat prof. univ. dr. ing. Puiu Lucian Georgescu, ziarului Adevărul, în data de 30.05.2023.

Și am ajuns la **Cabina cercetătorilor**. Suntem încântați când vedem aceste camere de dimensiuni relativ mici, albe, amenajate astfel încât să încapă tot ce este necesar locuirii: două paturi suprapuse, dulap de haine, masă, scaun, rafturi, aerotermă etc. Nu știu cu e să locuiești mai mult timp aici, dar aspectul este atrăgător și incitant.

În total, pe navă sunt cinci camere pentru 10 cercetători permanenți la bord și o **Sală de zi** mobilată la fel de riguros și cu aspect plăcut: lângă ușă, un perete este ocupat de televizor, în colț o măsuță rotundă, scundă, pe care cineva a așezat un vas cu flori, iar pe diagonală, o canapea de colț confortabilă înconjoară o masă dreptunghiulară; dozator de apă, frigider, poate o cămară și scaune tapițate ocupă orice loc liber de-a lungul pereților.

Ne-am luat rămas bun de la amabilele noastre gazde, încântați de cele văzute, dar nu înainte de a face împreună o fotografie în amintirea acestei vizite.

17 iunie 2024

Fotografie în amintirea acestei vizite. Foto: Colectivul REXDAN

*„Dacă o poezie nu ți-a zdrobit sufletul,
atunci nu ai experimentat încă poezia”.*

- Edgar Allan Poe -

creații

Imaginația transpusă

în cuvânt

Prizonier în cuvinte

David Gabriel Boboc

MOTTO: „Lasă durerile pentru altădată”

„15 Martie, 2000, Edgar Red, Test Chime”, atât scria pe foaia sa de test, în afară de subiecte. Stresat, se uită la ceas doar ca să devină și mai speriat de faptul că au rămas doar cinci minute până când trebuia să predea lucrarea, neavând nimic scris pe ea. Tocmai când credea că va ajunge cu o notă mare de doi în catalog, acesta aude un sunet ușor, dar observabil, făcut de o bucată de hârtie care tocmai a atins podeaua. Edgar își ridică capul doar ca să-l vadă pe nimeni altul, decât pe Liam Arako, prietenul său cel mai bun, care era în drum să predea testul. Atunci îi pică fisa și ridică bucata de hârtie, o deschide și transcrie cât de repede poate de pe ea, ignorând faptul că scrisul de pe foiță nu era al lui Liam.

În momentul în care s-a sunat, Edgar se ridică mândru din bancă să predea testul, fericit că nu-l va pica. Băiatul își împachetează repede totul în ghiozdan și fuge din clasă, să ajungă rapid la Liam.

- Liam! urla la acesta cât timp se apropia mai mult și mai mult de el. Liam, amice, mulțumesc că mi-ai dat răspunsurile, chiar credeam că voi pica acest test!

- Răspunsuri? Ce răspunsuri? spune Liam confuz, în timp ce continuau să meargă spre casă.

- Știi tu, cele care le-ai aruncat pe jos cât timp mergeai să predai testul, îi răspunde.

- Chiar nu știi despre ce vorbești.

- Atunci cine mi-ai aruncat foița? întrebă confuz.

Edgar scoate din buzunar răspunsurile primite pentru test, și doar atunci observă faptul că acela nu era scrisul lui Liam.

- Acela este scrisul Clarei, zice Liam.

- Clarei?! De ce mi-ar da Clara răspunsurile la test?! întrebă rușinat.

- Poate te place, îi răspunde Liam cu un ton batjocoritor.

- Mai taci, spune Edgar cu fața toată roșie.

Și asta a și făcut, la fel și Edgar, restul drumului au fost amândoi tăcuți, până când au dat de ceea ce părea a fi un tunel care duce la o stație de metrou, abandonată.

- Zece lei dacă intri acolo, spune Liam.

Nici două secunde nu trec, Edgar intră în tunel fără ezitare, apoi este urmărit de Liam. Cei doi scot lanternele pe care le țin mereu în ghiozdan, și încep uimiți să exploreze locul abandonat.

După o scurtă vreme, Liam și Edgar găsesc un metrou în stare perfectă. Fără ezitare, băieții deschid ușile cu forța. Cât timp Liam explora restul metroului, Edgar s-a dus la panoul de control, doar ca să țipe după prietenul său:

- Liam! Am pus metroul în funcțiune!

Liam fuge repede spre Edgar și întrebă:

- Vorbești serios sau mă bagi în suspans degeaba?

- Sunt foarte serios! îi răspunde Edgar.
- Și ce mai aștepți? Pune-l în mișcare! spune Liam entuziasmat.

Edgar caută manualul de folosire a metroului, iar după patru minute de răsfoit prin pagini și treizeci de secunde de apăsat butoane, metroul este pus în mișcare, doar că ceva nu era în regulă. Viteza era imposibil de mare, mult mult prea mare, însă, spre norocul lor s-a oprit la fel de repede. Băieții ies din metrou doar ca să se ducă spre cel mai apropiat coș de gunoi din afara tunelului, și să elimine tot prânzul care l-au avut astăzi la pachet.

După ce-și revin, Liam observă ceva straniu și întreabă:

- Parcă am mers cu metroul, de ce ne aflăm în același loc din care am pornit?

Edgar observă și el faptul că sunt în același loc unde au găsit tunelul care ducea la metrou. Cât timp se mai uita în jur, Liam stă încremenit de frică, uzitându-se în direcția opusă în care stă Edgar. Cu greu, el întreabă încet:

- Edgar, ce sunt aceia?

Edgar își întoarce capul, ochii lui devin mari cât cepele de frică. În fața lor erau sute de persoane, dacă mai puteau fi numite așa. Aceste „persoane” aveau toate un zâmbet groaznic de

mare, o postură strâmbă, și nu numai, ochii lor și gura erau pline de un lichid negru ca abisul, iar din când în când aveau mișcări bruște ale părților corpului, dar sunetele care le făceau erau și mai groaznice, erau de fapt foarte asemănătoare cu un calculator stricat și un radio care nu are semnal. Încă speriați de ceea ce aveau în față, Liam spune încetșor:

- Parcă ar fi...
- Viruși digitali, îl completează Edgar.

Cei doi se întorc cu fața la tunel, doar ca să vadă că a dispărut, pur și simplu a dispărut, ca și când nici nu a fost acolo.

Fețele băieților au devenit și mai îngrozite, nu doar că au rămas blocați într-un loc necunoscut, sute de ființe inumane despre care nu au nici o idee de ce sunt capabile, sunt la 20 de metri distanță de ei.

Edgar înhite în sec și face câțiva pași înapoi, doar ca să calce pe o creangă. În secunda următoare, „ființele” își întorc privirea spre cei doi băieți, care au început să fugă în direcția opusă monștrilor.

Cât timp alergau, Liam trage un ochi în spate, numai ca să vadă un număr mare din acele ființe, chiar în spatele lor așa că ei măresc pasul, dar nu îi ajută, căci au dat de o înfundătură între blocuri.

- Ce ne facem? Ce ne facem? Ce ne facem?! Repetă Edgar de trei ori, de fiecare dată mai panicat.

Liam se uită în jur și vede două scări care duc spre acoperișurile blocurilor, apoi răspunde:

- Urcă scările!

Fără ezitare, Edgar și Liam încep să urce scările, aproape capturați și uciși de acele ființe. După ce au ajuns întregi pe acoperișuri, gâfâind foarte tare, Edgar, încă cu pauze să respire, întreabă:

- Ce ne facem acum?

Liam își scoate binoclul primit de la bunicul său și examinează întregul oraș:

- Nu sunt sigur cum, dar tunelul care duce la metroul cu care am venit este pe cealaltă parte a orașului.

- Cum? Cum este posibil așa ceva? Pe lângă faptul că ne-am întors mașele în metrou și ne-a dus în iadul acesta plin de monștri, a apărut cumva pe cealaltă parte a orașului?! Am doar 16 ani, nu vreau să mor! spune Edgar stresat de situație.

- Edgar, nu este timpul să te panichezi, trebuie să ajungem cumva acolo. Să mergem acasă, apoi putem merge să investigăm cu poliția sau ceva. Trebuie să mergem!

Edgar nu mai zice nimic și doar dă din cap, încă speriat de faptul că va muri aici. După o examinare mai atentă a orașului, Liam află de stația de poliție care este aproape de ei. Această informație le este de mult ajutor, deoarece pot lua arme de acolo pentru a se apăra sau să distragă monștrii.

Singura cale spre stație fără să fie prinși este să sară de pe acoperiș pe acoperiș. Primul a fost Liam, a sărit pe acoperișul de după și l-a așteptat pe Edgar, care a sărit și el, puțin mai târziu. Tot așa, Liam și Edgar au ajuns nevătămați la stația de poliție, pe care au baricadat-o imediat ce au intrat.

În timp ce Edgar încărca gloanțele la pistoale, Liam a fost capabil să găsească un pistol de semnalizare cu doar o muniție rămasă.

- Edgar, am o veste bună și una proastă, zice Liam.

- Spune, îi răspunde Edgar încă cu fața la arme.

- Am găsit un pistol de semnalizare, dar...

- Dar? întrebă Edgar.

- Are doar o muniție rămasă, răspunde Liam.

Edgar stă puțin pe gânduri apoi spune:

- În momentul în care ieșim de-aici, vei folosi pistolul de semnalizat să distragi acei monștri, apoi vom fugi cât de repede putem spre metrou și plecăm din iadul acesta.

- Prea bine, răspunde Liam.

Liam trage aer adânc în piept și iese pe ușă, în clipa următoare apăsând pe trăgaci spre monștri, distrăgându-i. Două secunde mai târziu, Edgar s-a trezit alergând pe străzi spre tunel, dar nu a durat mult până când monștrii erau, din nou, chiar în spatele lor.

Deși nu mai aveau mult până la destinație, amândoi erau extenuați, și alergau din ce în ce mai încet, aproape prinși de monștri, Liam îl împinge pe Edgar în tunel, să poată să scape și să supraviețuiască.

- Liam!!! striga Edgar când și-a dat seama de sacrificiul lui Liam.

Nu putea decât să plângă și să-l privească cum ființele inumane săreau pe el, dar Liam, cu un zâmbet spune:

- Baftă amice, apoi închide ușile tunelului.

Edgar continua să urle și să plângă după Liam, dar neavând de ales, a urcat în metrou și l-a pus în mișcare.

După o scurtă vreme, metroul oprește, iar Edgar, încă trist din cauza morții prietenului său, urca încet scările la suprafață. Când iese din tunel, o lumină orbitoare îi lovește fața, căci el încă nu se afla acasă.

Edgar a pus piciorul într-o lume stranie, cu nimic decât un abis alb plin de cuvinte diferite plutind încolo și-ncoace, și ceva ce părea a fi un simplu pod de aur, care ducea undeva unde nimeni nu știa. Când să se întoarcă, tunelul a dispărut din nou și, fără nicio alegere rămasă, el merge în direcția podului.

După un drum lung, Edgar se află în fața unor gratii, care s-au deschis singure când a vrut să le atingă. Înăuntru erau multe pagini scrise pe jos, unele chiar și-n alte limbi, unele rupte sau mototolite, dar cel mai important era în centru.

Iar în centru, era ceva la care nimeni nu se putea aștepta.

Pe un tron de aur, stătea o figură gri, fără față, precum un simplu desen. Aceasta se uita într-o carte cu copertă neagră și cu numele „Prizonier în cuvinte”.

- Cine ești tu? Întrebă Edgar cu ezitare.

- Eu sunt Naratorul, tu ești Edgar Red, corect? întrebă cu o voce limpede, dar mare, parcă era un ecou.

- Dar, cum ai știut cum mă cheamă? Și de ce arăți așa? Spune Edgar puțin speriat.

- Ca narator, nu am o figură exactă, practic eu nici nu exist, sunt doar în mintea cititorului.

- Cititor? Despre ce tot vorbești? întrebă băiatul frustrat.

- Pentru asta, vei vorbi cu Autorul.

Edgar era și mai confuz, apoi aude scârțitul unei uși în spatele său. Din ușă iese un băiat aproape de mărimea sa, care părea să aibă 14 ani. Avea un păr scurt și maroniu cu ochii căprui, corpul său era unul pe care l-ar avea orice băiat de vârsta sa. Acesta își întinde mâna spre Edgar și spune:

- Eu sunt Boboc David Gabriel, sau cum mi se mai spune, Autorul. Iar tu Edgar, din nefericire, ești doar ficțiune.

Când acele cuvinte au ajuns la Edgar, nu-i venea să creadă spusese lui David. Se uita în gol, totul avea sens acum, metrul, monștrii, locul în care se află acum, nimic din toate acestea nu ar fi posibil în lumea reală.

- Deci... Nici Liam nu era real, spune pe un ton amărât.

- Nimic nu este real, totul a fost plănuțit de mine încă de la început. De fapt, Liam este doar o... imitație, dacă pot spune așa, de-a mea, răspunde David.

- Dar... îl poți readuce la viață, nu? întrebă Edgar cu puțină speranță.

- Mă tem că nu.

Încă nesigur și trist de ceea ce se întâmplă, Edgar întreabă:

- Cum am să trăiesc acum știind că nimic din toate astea nu este real?

David stă puțin pe gânduri, dar nu are o soluție:

- Îmi pare rău, dar ce a fost scris nu poate fi șters, tot ce pot să fac este să te duc în momentul în care ați descoperit tunelul și să evitați toată greșeala, dar tot o să știi de ce ți s-a întâmplat.

- Dacă asta este singura soluție, atunci accept, spune Edgar.

- Perfect. Acum închideți ochii, răspunde David.

Edgar își închide ochii, după care aude:

- Acum deschide-i.

Edgar își deschide încetisor ochii, ca să rămână uimit de faptul că se afla din nou în drum spre casă, lângă Liam. În momentul acela încerca din răspuțeri să nu plângă, deoarece și-a văzut prietenul din nou în viață. Însă nu durează mult până când se află în fața tunelului, și Liam spune:

- Zece lei dacă intri acolo.

- Știi, eu zic să ne vedem de drum! Cine știe ce este acolo, răspunde Edgar.

- Bine zis, îi răspunde Liam.

Așa cei doi prieteni își continuă drumul spre casă, iar Edgar ignoră faptul că nu este nimic real, deoarece are un prieten pe care oricine și l-ar dori, pe Liam Arako.

Deși David le-a oferit un „final” fericit, el avea mai multe în mintea sa, mai multe pentru el. Mai multe pentru Liam...

Portretul unui copil cu preocupări frumoase

David, pe numele lui întreg **Boboc David Gabriel**, este un adolescent tipic, cu gânduri și preocupări specifice vârstei. Îi place să facă plimbări lungi în aer liber cu prietenii, să discute cu ei îndelung, e pasionat de muzică, visează să cânte la tobe și să se dea pe skateboard.

Cititul este și el un hobby, unul mai puțin exprimat, fiind mai mult obligat în prima parte de către părinți, apoi de profesori să citească; anumite cărți mărturiseste că *le-a citit din plăcere, cum ar fi „Din capul meu”, de Sharon M. Draper sau „Harlan Ellison greatest hits”, de Harlan Ellison, iar categoriile preferate sunt, de departe, aventura și scrierile SF.*

Elev în clasa a VIII-a la Școala Gimnazială Nr. 17 Galați, are emoțiile inerente unui examen de capacitate, un prag cu emoții, ce îi oferă șansa propulsării în „marea aceasta de adolescenți”, pe care, așa cum spunea Nichita Stănescu, va învăța curând „să meargă pe valuri, în picioare, mai rezemându-se cu brațul de curenți, mai sprijinindu-se de-o rază țeapănă, de soare”.

Nu aleatoriu îl citez pe ilustrul poet al necuvintelor, pentru că David, cu firea lui ușor timidă, dar serioasă și încrezătoare, este tocmai un astfel de copil.

Întrebat de când scrie, el răspunde clar, fără ezitare: „din copilărie”. Însă, începutul acesta a fost atipic, ținut în umbra tăcerii; totul era plăsmuit în mintea lui sfredelitoare, neștiind să verbalizeze, neputincios fiind în a da viață ideilor ce mișunau în mintea lui zglobie. A încercat să reflecte lumile și personajele sale imaginare, la început, în forma schițelor și a desenelor elaborate, conștientizând însă, destul de repede, că rezultatul nu era nici pe departe așa cum se prefigura în interiorul său. Despre primele întrupări ale universului său imaginar în forma literelor concrete, David spune: *Am descoperit plăcerea aceasta când am pus prima dată mâna pe foaie și pe stilou, la sfârșit mă simțeam obosit, dar în același timp eliberat de mintea mea încurcată în afara realității.*

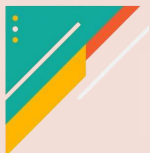
Dintre temele literare abordate, preferă *cunoașterea sau înțelegerea - când personajele nu sunt doar niște marionete care au de rezolvat un conflict, ci niște ființe care ies din jocul lor și înțeleg ceva adânc pe parcursul poveștii.*

Personajele textelor lui au ceva din adevărata lui fire; scrisul devine un mijloc de cunoaștere a lumii exterioare, dar și a sinelui. David crește odată cu personajele sale, ținta fiind întotdeauna înaltă, spontană și, indubitabil, însoțită de trăiri profunde și intense. Orice temă ar aborda, reușește de fiecare dată să capteze atenția; un text început la școală, ca o banală temă de casă, devine o reală provocare, iar timpul nu este niciodată suficient la orele de curs, pentru a lectura întregul fir narativ conceput de David. Există întotdeauna o continuare, așteptată cu real interes de colegi.

Acesta este David Gabriel Boboc, un adolescent puternic ancorat în realitate, jovial și sociabil, capabil de incursiuni imaginare în propriul univers interior, creându-și avataruri mai mult sau mai puțin decriptabile, pentru că scrierea sa nu este deloc liniară, în textele pe care le compune cu multă ușurință și plăcere.

Nicoleta Cărașu,
Profesor de limba și literatura română
Școala Gimnazială Nr. 17 Galați

P.S. Textul „Prizonier în cuvinte”, dat spre publicare Redacției Timpul Seniorilor, a fost apreciat cu maximum de puncte la Concursul Național de creație literară „Tinere condeie”, etapa județeană Galați, obținând Premiul I.

Paerii

Aurel Cârliig

Țară încă bogată, popor tot mai sărac...

Se duce-a țării bogăție
În fiecare zi câte-o felie,
Dar, de-am rămas fără comori,
Ne-am pricopsit cu trădători.

Străinul n-are mamă, tată
Când dă de-o țară mai bogată,
Se folosește de hoții
Și-o lasă fără bogății.

Găsește-n țară trădători
Și-i mituie cu „verzișori”,
Mai mult, acele haimanale
Își vând și mama pe parale.

Mai sunt destule bogății
Scăpate încă de hoții,
Însă poporul, cum se știe
Trăiește tot în sărăcie.

Nostalgii...

Mi-e dor de umbra de sub nuci
Și de plimbările prin lunci,
Mi-e dor de iarba de acasă
De vremea când mergeam la coasă.

Mi-e dor de pruni, mi-e dor de vie
De cântecul de ciocârlie,
Mi-e dor de ochii tăi frumoși
De glasuri de copii voioși.

Mi-e dor de nopțile cu lună
Când ne plimbam frumos de mână,
Mi-e dor de fiecare noapte
Când ne vorbeam numai în șoapte.

Mi-e dor de apa de izvor
De cântul greierașilor,
Mi-e dor de tot ce-a fost frumos
Și pentru viață sănătos.

Am fost și femeie de serviciu...

(Din destăinuirile unei doamne cu demnitate)

N-am fost femeie de afaceri
N-am studiat la școli înalte,
N-am fost curtată de „luceferi”
Dar am trăit cu demnitate.

Deși-s femeie subțirică
Nimic nu m-a-ndoit în viață,
Nu am avut în mine frică
Și le-am făcut la toate față.

De muncă nu mi-a fost rușine
C-așa m-au învățat părinții mei,
Și doar muncind, te simți mai bine
Cum am văzut că s-au simțit și ei.

În viață nu e totul bine
Apar din când în când și greutăți,
Dar cu încredere de sine
Le depășești și nu le mai socoți.

Am fost o vreme nevoită
Să spăl și scările de bloc,
Și-am fost atât de umilită...
Dar nu m-am plâns că n-am noroc.

Am fost privită chiar de „sus”
De unii mult mai „slabi” ca mine,
Dar niciodată nu le-am spus
C-așa ceva nu este bine.

Indiferent ce faci în viață
Respectă, că nu costă bani,
Și dă-le multora povață
Să fie oameni, nu mârłani!

Unui avar

Zgârcit și el, ca și nevasta
Agonisește tot mereu,
Dar de-o pleca din lumea asta
N-o să mai aibă niciun leu...

Unei infidele

Când strâmb, odată, a călcat
În curtea unuia cu fosă,
Toată lumea s-a mirat
Că nu a făcut entorsă.

Unuia căruia i-e frică... de apă...

Înotul pentru el, la mare
Spunea că e un mare chin,
Dar și-ar schimba părerea, oare
Dacă nu-i apă, și-ar fi vin?

Unuia cu... facultate

Ai făcut o facultate
Pe la Casa de cultură,
Însă ai un gol de carte
Și ești plin de incultură.

La întâlnirea de 30 de ani

(Pentru colegii de liceu mai rușinoși)

C-ai învățat mai bine
C-ai învățat mai rău,
E-o cinste pentru mine
C-ai fost colegul meu.

Eu, fiul „baronului”

Totdeauna, la liceu
Am făcut ce am vrut eu,
Și de-aceea umbl’ un zvon
Că tata ar fi „baron”.

Paerii

Pr. Ionel Rusu

Sub bombardamente

S-au mărit temperaturile cu câțiva ani lumină spre soare,
Copacii au rodit mai devreme cu o lună calendaristică
Și via a țâșnit spre pârgă în luna lui Cuptor,
Parcă toate și toți se grăbesc: florile, frunzele, greierii, fluturii și oamenii
Sub presiunile multora peste presiunea atmosferică...
Evenimentele nu se mai succed, parcă se suprapun între ele
Praful de pușcă și efemeritățile promovate cu tupeu ca virtuți
Un ocean de reclame a inundat globul
Și busola socială a fost dată la o parte de duhurile întunericului...
Doar clopotul și crucea rămân ca stindarde de luptă în fața New Age-ului
omorâtor de valori...
Creștinul rămâne într-un perpetuum spațiu și timp minate,
înconjurat martiric de bombardamentul informațional.
Soluția pentru supraviețuire: coborârea în berna sinelui.

Nostalgie

Acum regret că păsările călătoare își semnează în alb
nota de plecare spre meridiane,
Nu mi-am făcut timp să zbor cu ele în spațiu și timp național,
Umbra pe care am adorat-o din umbră nu mai arată a umbră
să mă adumbrească cu murirea.
Timpul nu mă mai iartă în scurgerea lui
dar mă îmbrățișează cu antebrațele lui de fier ca pe o ființă nemuritoare,
Iarși regret neetern că păsările și umbra
nu mai au timp să vorbească cu mine despre frumusețea primordială...

Poezii

Eufrosinia Cojocaru

VÂNTUL

S-a oprit o dată vântul, mi-a bătut ușor la geam,
Eu, scriind o poezie, glasul lui nu-l auzeam,
A bătut ceva mai tare, căci avea ceva să-mi spună,
A-nțeles că-s ocupată și a plecat, privind în urmă.

Nu mi-a scris nici o scrisoare, n-a lăsat nici un cuvânt
Călător din zare în zare, oare ce-o fi căutând?
M-am trezit că-s curioasă - ce vrea vântul de la mine?
Poate știe serenade și-nspre seară mai revine?

Dar, trecând vreo săptămână, m-am luat cu altă treabă
În amurg întotdeauna astupam fereastra-n grabă,
Depănând a mele gânduri pe o coală de hârtie,
Am uitat de vânt cu totul și de-a lui diplomație.

El, muncind o noapte întreagă, mi-a adus în dar zăpadă,
Mi-a împodobit fereastra, ușa, casa - orice creangă,
Am ieșit cam rușinoasă, încercasem să-l cuprind,
Însă vântul, ...însă vântul m-a lăsat și a fugit.

POATE...

Poate a plâns azi-noapte Domnul când ploua pe satul nostru,
Poate l-au gemut plămâni într-un vaiet chinuit,
Norii au tunat deasupra, subțindu-și adăpostul,
Și, privind suspect pământul, dispăreau în infinit.

Poate a plâns aseară Domnul, când veni cu dor din Slavă,
Însă noi, intrând în case, nu-ncercam să ne rugăm,
Bucurându-ne de ploaie, ca de-o pasăre nomadă,
Cercetam prognoze false, ce-apăreau în telefon.

Domnul ne-a stropit grădina, Domnul ne-a bătut la geamuri,
Domnul a potolit căldura și s-a odihnit un pic...
Poate-a plâns orbirea noastră când trecea mâhnit prin ramuri,
Însă-adânca nepăsare ca o palmă l-a lovit.

Câți am spus în rugăciune „Mulțumesc pentru iubire!”?
Câți am stat cu El de vorbă și ne-am sfătuit concret?
Poate a plâns azi noapte Domnul cu lungi lacrimi albastre,
Poate ne-ncerca credința, sănătate dăruind?

Poate a plâns aseară Domnul, poate avea mai multe daruri,
Singur a rămas în ploaie, poate a tremurat ca Om,
L-a durut și, nu o dată, toată îngâmfarea noastră
Și în case fără milă să mai intre nu mai vrea.

**

Totul vine și se duce din niciunde în nicăieri -
Ziua, ploaia, valul, vântul, zâmbet, ceață și mister...
Totul vine și dispăre, nu vom fi nici eu, nici tu,
Undeva s-or trece toate, însă, fără urnă - nu...

În această lume sumbră, drama dată n-are leac,
Chiar de ești bufon o viață sau un mare împărat.
Două roluri nu-s admise, numai unul e al tău! -
Îmi doresc cu demnitate să joc totul ce-i al meu.

Doar plătesc, nu cu moneda - viața toată mi-o plătesc
Pentru plâns și pentru zâmbet... tot ce sufăr și iubesc.

DUNĂRE INTRATĂ ÎN TOAMNĂ

Dunăre, crescută-n maluri, cu rochița-ngălbenită,
Nu-ți mai scânteiază vântul apa creață și grăbită,
Nouri suri și cețuri groase parcă s-au suit călare,
Te mai zbuciumi unduioasă printre sălcii și vapoare.

Dunăre cu brațe-n trestii și cu pietre felurite,
Ce-ți vorbesc în taină peștii, care nu știu să cuvinte?
Tot mai rece vântul bate, valul sună, frunza pică,
Pescărușii cei obraznici se apleacă și ridică.

Dunăre intrată-n toamnă, ce te zbuciumi înspumată,
Orice undă-i bucurie, maica Mare ți-o așteaptă,
Pe-un picior de nostalgie soarele își spală fața
Și o dulce armonie naște-un cântec dimineața.

Dunăre cu apă rece, Dunăre cu ochii uzi,
Un'-ți-s caili cei sălbatici, liberi, repezi, mândri, dârji?
Recii aștri-n veșnicie seara-ți spun povești de dor
Și tu treci ca o regină din trecut în viitor.

Vedere aeriană a meandrei din deltă/foto8tik

Poezii

Micara Ardielleanu

Bentița

„Simplitatea este principala condiție a frumuseții morale” – Lev Tolstoi

Când m-o văzut Munteanu,
Învățătorul meu din sat
Fără bentița albă-n păr,
S-a îndreptat către un maldăr
De nuiele, dintr-un cufăr,
Toate alese de prin baltă
Ca să-ndrepte după faptă
Învățăceii ce n-ascultă.
Eu, pitită în colțul băncii
Doar simții cum o vargă
Peste dește mă pocni...
Aii... ce usturime...
Și să fug din școală-mi vine
Dar mai știu că ochii Bunei
M-ar strivi dintr-o privire
Și mi-ar spune îndată:
- Ai să stai la coada vacii
Și-ai să cari din câmp toți sacii.
Pe la colțuri o să râdă megieșii
Din tot satul, tot samsarul
De-ai să faci de râs tot neamul...
S-a umflat ca o gogoasă mâna
Și-am ascuns-o, bat-o vina
Când în curte am ajuns
Dar ce crezi, ghicise Buna
C-o ispravă am făcut
Dar n-am plâns, nici n-am tăcut
Doar cu ochii în pământ
Povestii la Buna tot
Că m-am îndurat să scot
Din necaz o prietenă din mahala
Și i-am dăruit bentița mea
Întrucât o uitase pe a sa.

Mi-a zâmbit ușor zicând:

- Bland și bun al tău suflet ți-e copilă,
Dar în viață tu vei pierde fără milă
Însă-un loc câștigi prin raiul sfânt,
Cum și sfinții în cărți grăiau legând
Cuvântul și de port și de pământ.
Pe din dată-mi sărută mânuța
Unde m-o lovit vărguța,
Semn al vindecării-n trup.
- Să fii, maică, dreaptă, iubitoare
Și în nopte rugătoare!
Să te-ajute Dumnezeu
Când în viață ți-o fi greu.
Lacrima atunci n-a curs
Dar acum, amintindu-mi pe parcurs
De-ntâmplările acelor vremi
S-au pornit din ochii limpezi, șoimi
De dor și de foc mărgăritare,
Semn că nu-i rost de veșnica uitare.

„Am trei lucruri de învățat: simplitatea, răbdarea, compasiunea. Acestea sunt cele mai prețioase comori” – Lao Tse

Poezii

Coca Coralia Drăgan

Sunt un trubadur

Trubadur prin viață sunt,
Purtând harul poeziei
Peste tot pe unde-ajung
Și mi-e liră-n veșnicie.

Viața-mi pare colorată
Când prin vers eu o tră-
iesc,
Și în taine mi se-arată,
E mister, e dulce vers.

Sunt totuna cu natura,
Contopită sunt cu ea,
De e vară, primăvară
E descrisă-n lira mea.

Ciocârlia-și cântă versul
Printre ramuri, prin păduri,
Valul mării-și spune păsul
Unei bărci cu trubaduri.

Luna oacheșă privește
De când lumea s-a aflat,
Pe tărâmul de poveste
Unde-i prinsă-n vers perlat.

Soarele îmi încălzește
Sufletul, ce poart-un dor
De când a venit în lume
Și-l tot spune tuturor.

E povestea de iubire
Ce se tot repetă-n veac,
Și e scrisă-n nemurire
Prin vers clasic, colorat.

Și din cer, câteodată
Cade câte-o mică stea
Ce-mi împodobește rima,
Dându-i strălucirea sa.

Și pe-aleile din parcuri
Vezi perechi de-ndrăgostiți
Ce-și împărtășesc iubirea
Prin vers dulce-abia șoptit.

Sunt un trubadur al vieții,
Curcubeu e-n zarea mea,
Drumul mi-e pavat cu versuri
Ce-mi dau aripi să zbor iar.

Să nu aștepti o plată pentru tine

Nu pot sau nu știu să schimb lumea,
s-o fac mai bună, s-o înalț pe-o culme
la care toți visăm, măcar o dată-n viață,
dar ne abandonăm rapid dorința;
rămâne doar un gând fugar, fără de speranță.

Dar, pot pe mine să mă schimb,
tristețea s-o transform, de vreau,
în bucurie pentru fiecare clipă
și-n dar de la Iisus primită;
să mă bucur pentru fiecare floare
al cărui parfum mă înfioară,
să pot zâmbi în zorii dimineții
când razele de soare-mi dau binețe,
să-mi sorb cafeaua din ceșcuța
primită-n dar de la bunica
și-n fiecare sorbitură, să-i simt
parfumul ei străbun, de bună,
și sufletu-mi să fie plin
de dragostea cea simplă, din bătrâni;
să-mi fie ruga închinată-n veșnicie
și aliată cu-n umăr ce mi-l dăruiesc
pentru-al meu semen în necaz,
și-o lacrimă să-i găzduiesc.

Pot doar pe mine să mă schimb,
să-mi umplu cu iubire sufletul
chiar dacă n-am s-o întâlnesc,
n-am să renunț, o voi căuta mai mult;
și totuși, e-atât de simplu să fii fericit
când nu aștepti să fii iubit
ci, tu să dăruiești iubire
și să n-aștepti o plată pentru tine.

Unde sunt?

Valuri de gând,
valuri de vânt
volburate-n cuvânt
și duse-n adânc.
Mă-ntristez, mă revolt,
sunt război, sunt un foc
ce m-aprind, ce mă sting,
azuriul-l resping.

Sunt un zbor într-un nor
plin de fum, plin de plumb,
calea mi-e oarbă
între cer și pământ.

Rătăcită-s pe drum,
frunză purtată de vânt,
rădăcini nu mai am,
mă întreb, unde sunt ?

Căsuța din povești

Micara Spasenie

Au pornit din nou la drum o mână de oameni, nebuni frumoși, i-am numit eu, cu vârste cuprinse între 67 și 80 de ani. Vor să mai facă o porțiune din Via Transilvanica, acest minunat camino creat de doi frați minunați, Alin și Tibi Ușeriu.

Este acel drum care unește atâtea suflete pasionate de turism, tradiție, frumusețe idilică, dar mai ales, care îți dă ocazia să cunoști mulți oameni minunați, frumusețea și liniștea munților. Este un drum pe care merită să-l parcurgi măcar o dată în viață.

Suntem în Munții Orăștiei, în localitatea Ciungu Mare. Munții dacilor, a căror realitate este diferită de ce știm noi. Un loc uitat de lume, unde frumusețea zonei se împletește cu frumusețea interioară, sufletească, a pământenilor. Așteptați la gară ne vom îndrepta către locația extrem de pitorească, unde gazdele ne vor întâmpina cu zâmbetul larg și brațele deschise.

Noi, fiecare cu personalitatea lui, alterați de viața palpitantă a urbei în care trăim, ne-am trezit în liniștea și povestea unui loc magnific, unde pășești pe istorie, freamăt, speranță sau continuitate.

Ne umplem plămânii cu aerul proaspăt de munte, iar urechile parcă ne dor de atâta liniște.

După o masă copioasă, plină de bunătăți, toate naturale, bineînțeles, plecăm într-o mică plimbare împrejurul localității, de fapt vreo 5-6 case.

Cum o parte dintre colegi fuseseră aici și cu un an în urmă, ne-au povestit despre localnici. Așa am cunoscut-o pe Tanti Maria, o femeie în vârstă, care trăia singură în creierul munților, alăturându-i-se din când în când o nepoată, elevă de liceu.

Tanti Mariei, care este de o frumusețe și

gingășie fără seamăn, i s-a umplut inima de bucurie când am intrat în curte.

Căsuța ei, parcă făcută din turtă dulce, micuță, frumoasă, curată, te îmbia să stai acolo măcar o săptămână, înconjurată de brazi înalți cu cărării care șerpuiau în creierul munților.

Nu s-a supărat că nu am înnoptat la dânsa, voia să ne servească cu ceva, dar noi eram deja foarte plini, am făcut poze cu toții și cu acea minunată căsuță, care mi-a rămas la suflet, apoi am plecat să vizităm împrejurimile, acolo am făcut un pas înapoi și am văzut cerul și pământul în toată minunăția lor.

Spre seară, ne-am întors la gazda noastră și din nou ne-am întâlnit cu Tanti Maria, o însoțea câinele ei, era singură, deși se înnopta, mergea să-și aducă vacile acasă având în mână doar un băț care o ajuta la mers, fără să mă gândesc prea mult, am asemuit-o cu Vitoria Lipan, din Baltagul scris de Mihail Sadoveanu.

Tanti Maria, să ne trăiești mulți ani de acum încolo, ne-ai dat o lecție de viață, am învățat cât de simplă și curată poate fi viața, că bunătatea și onestitatea voastră rămân cea mai puternică trăsătură specifică oamenilor de munte!

Crăițe

Foto: Mioara Ardicleanu

